

Nua o instants de no-felicitat

Un relat de: [Àfrika Winslet](#)

El mar fosc de la nit i la foscor del mar en la nit es fonen. L'obscuritat m'amara l'ànima i apaivaga la bullícia dels pensaments amb remor d'esquitxos i minúscules onades, gairebé imperceptibles. I els ulls que han vist massa esdevenen d'infant, i els peus es troben gaudint de la sorra del temps, i per un instant no hi ha instant ni es mou la lluna, només alguna fulla que es resigna a caure, tremolant de por i de fred. És immensa la tendresa amb la que vago per l'eternitat d'un segon i d'un altre, la natura em cuida, el silenci m'arrecera de l'estampida del plor. Esdevinc una silueta fantasmagòrica en l'horitzó, un vitrall sense colors, una gota salada surfejant en l'aire, un matís gris en l'univers. I segueixo caminant, perquè sempre camino més i més enllà. Traspasso la línia no marcada, m'esgarrapo per dins, somric al mirall que es trenca, canto de dolor -sirena oblidada-. Després em desperto, obro els ulls, em recullo amb les mans i em faig de dia; em surt el sol a la pell perquè sempre ressuscito a trenc d'alba, entre núvols ataronjats de vida i ecos de rialles ressonant -tatuatges inesborrables-. Em sento forta i crido, corro i crido... que m'escolti el món! Que m'escolti el món i vegi que sóc nua.